

— Ставайте! Нападнати сме!

Четата се раздѣля на три части: едната подѣ командата на Хаджи Димитра, другата съ Стефанъ Караджа и третата съ Мавра отъ Казанлъкъ.

И битката започва жестока и неравна. Срещу шепата борци на Кървавия долъ сж дошли да сразяватъ робитѣ, надигнали непокорни глави — хиляди редовни турски аскери и безчислена сганъ башибозуци. Дошли сж и търновския паша, чиновници — турци и аги отъ межлиша, бинбашия съ обучени войници, каймакамина отъ Севлиево придруженъ съ своитѣ чиновници и Алай бей отъ Русчукъ. Тѣ стоятъ възседнали на коне на една висока могила и при всѣко нападение се провикватъ на войводитѣ да се предадатъ.

— Хаджи Димитре, предай се! Царѣтъ нищо нѣма да ти направи! Не бой се! Тукъ е и пашата!

— Ахъ, защо не си наблизу, че да ти залѣпя една шикалка на челото! — говорилъ байрактарѣтъ Коджа Ибрямъ, на когото куршумѣтъ никога не падалъ напраздно<sup>1)</sup>.

Битката продължава яростна. Пашата отъ Търново обрича по три жълтици награда за всѣка хъшовска глава<sup>1)</sup>. По тая причина чер-

---

<sup>1)</sup> Зах. Стояновъ, Четитѣ въ България, страница 141.